

ERIK ANSVANG

INDVIELSE i Egypten

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk

INDVIELSE i Egypten

Erik Ansvang

VidsomsNettet
www.vidsomsnettet.dk

INDVIELSE i Egypten

Af Erik Ansvang

Indviet i Egypten

Den traditionelle egyptologi afviser kategorisk, at pyramider og templer fungerede som en slags universiteter i det gamle Egyptens mysterieskole, hvor de hellige bygninger blev anvendt til uddannelse og indvielse af udvalgte borgere i det gamle samfund. På trods af manglende beviser fastholder egyptologerne, at pyramiderne var kongegrave for navngivne konger i 4. dynasti. For at fastholde denne teori er man nødt til at ignorere både gamle seriøse kilder og nyere fund, der modbeviser gravteorien og at pyramiderne blev bygget i 4. dynasti. Desuden påstår alle seriøse åndsvidenskabelige kilder, at pyramiderne aldrig har været brugt til opbevarelse af kongelige mumier, som man i øvrigt aldrig har fundet i en eneste af de over 100 pyramider, der foreløbig er kendt i Egypten. Hverken egyptologer eller åndsvidenskaben er i stand til at bevise påstandene, men indiciene peger i én retning – pyramiderne var *ikke* kongegrave. Seriøse clairvoyante forskere har i tidernes løb givet logiske, samstemmende og sammenhængende beskrivelser af, at pyramiderne blev brugt til indvielser, og desuden har man beskrevet indvielsernes midler og mål.

Åndelig udvikling

I denne korte artikel er det alene tanken at give en helt overordnet indføring i principperne bag de gamle egypteres imponerende undervisnings- og indvielses-system, som hierofanterne (ypperstepræster, der fungerede som lærere) med stor succes benyttede som et middel til at udvikle og løfte menneskehedens in-

tellektuelle og åndelige niveau. Metoderne blev benyttet i tusinder af år. Undervejs blev der eksperimenteret, teknikkerne blev udvidet og forbedret og resultaterne var imponerende. I nutiden er der intet, som kan sammenlignes med egypternes teknikker eller undervisningens målsætning, for dengang fokuserede man på menneskets *sjælelige* og *åndelige* udvikling, mens man i nutiden alene fokuserer på udvikling af den videnskabelige og konkrete tænkeevne.

Neofyt eller indviet?

Hvornår blev man betragtet som indviet i det gamle Egypten? En indviet var et menneske – mand eller kvinde – som havde gennemgået mindst én indvielse, og derfor forstod (eller var indviet i) en del af mysterielæren. Indvielsen kvalificerede dette menneske til at fortsætte til den næste indvielse på et højere niveau. På alle niveauer skelnede man derfor mellem neofytter og indviede.

En neofyt var et menneske, der forberedte sig til en indvielse. En indviet var et menneske, der havde passeret mindst én indvielse. En indviet var derfor altid neofyt, mens han/hun forberedte sig til den næste og højere indvielse.

Indvielsesdåb

Mysterielæren var dengang den allerhelligste skat mennesker kunne modtage og videregive til deres efterkommere – naturligvis under forudsætning af at de var værdige arvtagere. I princippet kunne alle søge om optagelse i mysterieskolerne, men adgangsprøverne var hårde, og mange opgav inden de egentlige indvielser kunne begynde. Til gengæld er det klart, at åbenbaringen af indvielsernes mysteriedoktriner til værdige kandidater resulterede i markante forandringer i livet hos de mennesker, der med succes bestod indvielsernes prøver. Åndeligt set var disse mennesker totalt forandrede.

De "dobbel fødte"

Disse kendsgerninger kan man få bekræftet i alle de gamle religioner og filosofiske systemer, forudsat at man studerer dem med åbent sind, detaljeret og i dybden. Indvielserne omtales altid som "*en ny fødsel*" eller "*en fødsel ind i sandheden*", for processerne var i sandhed en åndelig og intellektuel *genfødsel* af sjælskontakten i mennesket. Dermed var de også en fødsel ind i en højere og renere selvbevidsthed, og derfor kaldte man disse mennesker for "*indviede*" eller "*de gen fødte*". I Indien kaldte man de gen fødte for "*dvija*" – et sanskritord, der betyder "*dobbel født*".

I Egypten kaldte man de dobbelt fødte for "*Solens sønner*" eller "*den dobbelte Horus*". Betegnelsen viser, at efter indvielsen var mennesket ikke det samme som før indvielsen. Der var tale om et nyt og forandret menneske, og indvielsen kunne derfor

sammenlignes med reinkarnationsprocessen, men i dette tilfælde skete gen-fødslen i samme liv.

Indvielsernes grader og prøver kan opdeles på mange måder, men grundlæggende var der syv (og i visse tilfælde ti) indvielsesgrader. Af disse syv grader indebar de tre udelukkende forberedende undervisning og opøvelse af fysisk og mental disciplin. Grækerne kaldte denne fase for "katarsis" eller "renselse".

Tro eller viden

Når en neofyt var tilstrækkelig "ren", disciplineret og mentalt og åndeligt afklaret, blev neofyten ført ind i den fjerde grad, som kun delvis bestod af undervisning, men primært indeholdt en mere direkte erkendelse af de gamle mysterier om menneskets og Universets opbygning og processer. Ordet undervisning skal *ikke* forstås som nutidens teoretiske indlæring, hvor undervisning i store træk går ud på at læse og huske, hvad andre (f.eks. naturvidenskabens forskere) har erkendt. I mysterieskolerne var sandheden ikke noget, man kunne lære – det var noget, man kunne blive. Sandheden fandtes ikke uden for mennesket, men inde i mennesket.

I det gamle Egypten drejede det sig om erkendelse via individuelle *førstehåndsoplevelser*. Neofyterne fik derfor ikke kun teoretisk undervisning i principper og bevidsthedstilstande på de indre eksistensplaner. I stedet fik neofyterne en

kontrolleret ud-af-kroppen oplevelse, som resulterede i en direkte oplevelse af livets indre dimensioner. Nutidens undervisning er reelt et *trossystem*, for det er baseret på, at eleverne skal *tro* på kilderne til de oplysninger, de modtager i undervisningen, og dermed er der reelt tale om en form for religion. I datidens undervisning kunne neofytterne sige "*jeg ved*", for der var tale om erkendelse gennem direkte oplevelse.

Neofyttens individuelle bevidsthed blev under indvielsesprocessen ført ind på de indre bevidsthedsplaner – ikke alene for at opleve dem eller lære dem at kende, men for at *identificere* sig med disse bevidsthedstilstande ud fra erkendelsen af, at et menneske reelt kun forstår de ting, som det fuldt ud identificerer sig med. Herefter var livets indre dimensioner ikke en teori men en kendsgerning for den indviede.

Efter fjerde grad kunne den indviede fortsætte gennem de højere grader – femte, sjette og syvende. Disse grader indebar også undervisning, men efterhånden som den indviede udviklede sig (og undervejs blev der ydet stadig større støtte og hjælp til denne avancerede udvikling) udfoldede den indviede stadig større kræfter og evner til at trænge ind bag "*Isis' slør*" – dvs. verdens blændværk og illusioner. Når neofytten havde bestået den syvende og sidste indvielse, blev den indviede det, man i åndsvidenskabelige kredse kalder en "*mahatma*" – *en mester*.

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk